

Sygn. akt V U 312/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy T. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 26 lutego 2013 roku

Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2013 roku do 1 marca 2015 roku.

II. Orzeka, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt V U 312/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.02.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił T. O. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1.03.2013 r. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 18.02.2013 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji T. O. wniósł o jej zmianę i wydanie orzeczenia na jego korzyść, wskazując na pogorszenie wyników badań.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując argumentację jak w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

T. O. urodził się (...)r. Z zawodu jest (...). W wyuczonym zawodzie nie pracował; pracował jako (...). Obecnie nie pracuje. Decyzją z dnia 13.08.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał mu od 1.05.2009 r. do 31.10.2009 r. prawo do renty szkoleniowej ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie i w związku z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o celowości przekwalifikowania zawodowego. Następnie Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 25.03.2010 r. sygn. VU 157/10 przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.11.2009 r. do 29.02.2012 r. Kolejnym wyrokiem z dnia 27.06.2012 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie o sygn. VU 255/12 uznał wnioskodawcę nadal za częściowo niezdolnego do pracy i wznowił wypłatę renty z tego tytułu od 1.03.2012 r. do 28.02.2013 r.

W uzasadnieniu wyroku wskazał, że wnioskodawca nie rokuje odzyskania widzenia lewym okiem i należy spodziewać się pogorszenia zmian siatkówkowych w prawym oku a cukrzyca typu 1, na którą cierpi, jest przeciwwskazaniem do pracy na zmianach nocnych, co stanowi ograniczenie przy zatrudnieniu go jako pracownika stacji (...), zgodnie z uzyskanym przekwalifikowaniem.

W dniu 29.01.2013 r. wnioskodawca złożył ponownie wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarówno lekarz orzecznik jak i komisja lekarska ZUS nie stwierdzili u niego niezdolności do pracy, wobec czego organ rentowy decyzją z dnia 26.02.2013 r. – obecnie zaskarżoną- odmówił przywrócenia prawa do renty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego.

Odwołanie jest zasadne. W toku procesu Sąd ustalił, że wnioskodawca nadal jest częściowo niezdolny do pracy od 1.03.2013 r. do 1.03.2015 r. Ustalenia w tym zakresie poczynił na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych, lekarzy specjalności z zakresu chorób, na które cierpi wnioskodawca tj. z zakresu diabetologii i okulistyki. Biegli rozpoznali u wnioskodawcy cukrzycę typu 1 leczoną metodą intensywnej insulinoterapii średnio wyrównaną, retinopatię proliferacyjną cukrzycową oka prawego, krótkowzroczność niskiego stopnia oka prawego, ślepotę oka lewego, odwarstwienie siatkówki oka lewego i brak widzenia obuocznego i stwierdzili, że powyższe schorzenia powodują w dalszym ciągu częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat poczynając od 1.03.2013 r. W uzasadnieniu opinii wskazali, że wnioskodawca od około 20 lat jest leczony intensywną insulinoterapią z powodu cukrzycy typu 1.

W przebiegu choroby wystąpiła retinopatia poliferacyjna, która doprowadziła do odwarstwienia siatkówki lewego oka i jego ślepoty, w konsekwencji czego wnioskodawca jest osobą jednooczną. Obecnie występuje u niego retinopatia poliferacyjna również oka prawego. Z powodu rozpoznanych schorzeń nie może pracować przy obsłudze maszyn w ruchu, na wysokości, na stanowiskach wymagających dokładnego widzenia, przeciwwskazana jest również praca zmianowa- nocna oraz w narażeniu na warunki atmosferyczne. Z wywiadu wynika, że w trakcie leczenia występują stany hipoglikemii, szczególnie po jej korekcie i po wysiłku fizycznym, przy czym wnioskodawca prowadzi samokontrolę glikemii od jednego do kilku razy dziennie. W konkluzji biegli stwierdzili, że nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy (k. 11-13).

Organ rentowy zgłosił zarzuty do opinii w formie stanowiska przewodniczącego komisji lekarskich ZUS. Zarzucił, że wnioskodawca ma jasne przeciwwskazania do pracy na określonych stanowiskach. Natomiast z uwagi na widzenie jednooczne został przekwalifikowany zawodowo jako obsługujący stację (...) i do tego rodzaju pracy jest zdolny. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych celem odniesienia się do powyższych zarzutów (k. 21, 22 i 30).

Sąd oddalił ten wniosek bowiem opis prac, których nie może wykonywać wnioskodawca jak również warunków, w których nie może pracować wynika z uzasadnienia opinii biegłych i opis ten wyklucza również pracę przy obsłudze stacji (...), a więc zgodną z przekwalifikowaniem z 2009 r. W ocenie Sądu, praca na stacji (...) jest pracą zmianową, wykonywaną w różnych warunkach atmosferycznych a te okoliczności zostały uznane przez biegłych za przeciwwskazania.

Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy bowiem uznał, że przyczyną niezdolności do pracy są zmiany w narządzie wzroku, będące powikłaniem wieloletniej cukrzycy. Zatem ocena stanu zdrowia wnioskodawcy przez biegłego z zakresu medycyny pracy, który nie jest specjalistą w zakresie chorób oczu i cukrzycy, nie jest konieczna w sytuacji, kiedy biegli sądowi z zakresu okulistyki i diabetologii uwzględnili kwalifikacje zawodowe wnioskodawcy.

Zgodnie z ukształtowanym już orzecznictwem, sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyrok SN z 19.03.1997 r., II UKN 45/97 i inne). Nie można zatem przyjmować, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna.

W tej sytuacji Sąd oparł swoje orzeczenie na wyżej omówionej opinii biegłych sądowych. Opinia ta została sporządzona po przeprowadzonych badaniach oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną. Zawiera fachową i spójną argumentację. W sposób rzetelny i jednoznaczny opisuje schorzenia wnioskodawcy, postęp stanów chorobowych, dotyczących zarówno wątroby jak i nerek, co wynika z badań dodatkowych.

Zważywszy na specyfikę oceny dowodu z opinii biegłych, która wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, a kontroli dokonuje jedynie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, z uwzględnieniem kryteriów poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanych w opinii stanowisk oraz stopnia stanowczości wyrażonych ocen, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii biegłych w niniejszej sprawie.

Z tego względu Sąd Okręgowy uznał opinie biegłych za wiarygodny dowód i podstawę dokonania ustaleń faktycznych.

Wnioskodawca nadal spełnia warunki uprawniające do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, o których mowa w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) bowiem częściowa niezdolność do pracy została ustalona na podstawie omówionej wyżej opinii biegłych natomiast pozostałe warunki prawa do renty są spełnione z uwagi na fakt, że poprzednio przyznane prawo do renty na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie sygn. VU 255/12 trwało do 28.02.2013 r., tak więc nie wystąpiła przerwa czasowa, która uzasadniałaby badanie tych warunków od początku.

W tym stanie rzeczy na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

Jednocześnie Sąd orzekł, stosownie do treści art. 118 ust. 1a w/w ustawy, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem ustalenie to wymagało postępowania dowodowego w trakcie procesu.